

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 22/2019
06.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Влада Милића, због кривичног дела убиство у прекорачењу нужне одбране из члана 113. у вези члана 19. став 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Мирослава Бојића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К бр.21/18 од 08.06.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.795/18 од 17.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 06. фебруара 2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Влада Милића – адвоката Мирослава Бојића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К бр.21/18 од 08.06.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.795/18 од 17.10.2018. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку К бр.21/18 од 08.06.2018. године, окривљени Владе Милић оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство у прекорачењу нужне одбране из члана 113. у вези члана 19. став 3. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од четири године и десет месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 08.05.2017. до 08.06.2018. године.

Истом пресудом на основу члана 87. став 1. КЗ, од окривљеног је одузет један нож укупне дужине 24 цм, дужине сечива 11 цм, са дрвеним корицама браон боје.

Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 265.850,24 динара, од чега Вишем суду у Чачку на име судског паушала износ од 6.000,00 динара, те на име трошкова вештачења, и то од стране вештака

хирурга др Дејана Дабића износ од 37.000,00 динара, др Љубише Божића износ од 7.325,00 динара, Биолошког факултета у Београду износ од 67.466,00 динара и вештака др Радована Ацовића и Гордане Јевремовић износ од по 13.000,00 динара, на име трошкова доласка једног сведока у суд износ од 2.000,00 динара и на име трошкова лечења окривљеног за време проведено у притвору износ од 2.415,44 динара, те Вишем јавном тужилаштву у Чачку на име трошкова вештачења вештака медицинске струке др Дејана Бабића износ од 29.604,43 динара, др Љубише Божића износ од 83.084,37 динара, на име анализе крви на алкохол Опште болнице у Чачку износ од 1.500,00 динара и на име трошкова лечења окривљеног за време проведено у притвору износ од 1.232,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Окривљени је обавезани да оштећеном АА на име трошкова кривичног поступка плати износ од 192.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења, а оштећени је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.795/18 од 17.10.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Чачку и браниоца окривљеног Влада Милића – адвоката Мирослава Бојића, а пресуда Вишег суда у Чачку К бр.21/18 од 08.06.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Влада Милића – адвокат Мирослав Бојић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези става 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или тако што ће кривично дело правно квалификовати као кривично дело убиство на мах из члана 115. став 1. у прекорачењу нужне одбране из члана 19. став 3. КЗ и за ово кривично дело окривљеном утврдити казну у краћем трајању, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном, односно другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног истакнута је повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези става 2. ЗКП, а из образложења захтева произилази да се она односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП истицањем да је нижестепеним пресудама повређен

закон, јер чињенични опис дат у изреци пресуде и чињенично стање утврђено током поступка, као и налази вештака неуропсихијатра и клиничког психолога упућују на то да се у конкретном случају ради о кривичном делу убиство на мах из члана 115. став 1. у прекорачењу нужне одбране (из члана 19. став 3. КЗ), а не о кривичном делу убиство у прекорачењу нужне одбране из члана 113. у вези члана 19. став 3. КЗ, за које дело је окривљени оглашен кривим.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Првостепеном пресудом окривљени Владе Милић оглашен је кривим „што је дана 08.05.2017. године ... у стању битно смањене урачунљивости, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, прекорачујући границе нужне одбране, лишио живота ББ ... тако што је ... након вербалне расправе са оштећеним ББ и пошто је оштећени ББ ножем сечива 11 цм који је имао код себе отпочео противправни напад на окривљеног Влада Милића, и то најпре замахвањем ножем ка телу окривљеног, а потом и задавањем удараца затвореном шаком – песницом, наносећи му лаке телесне повреде у виду нагњечења меких ткива са поткожним крвним подливом ... а замахнутим дејством оштрице – сечива ножа нанео лаку телесну повреду у виду посекотине на пределу базе врата са десне стране ... а потом и лаке телесне повреде у виду вишеструке посекотине на десној шаци ... након чега окривљени одбијајући истовремени противправни напад, успева да у отимању око ножа од оштећеног одузме нож, и у стању љутње и препасти, свестан чињенице да задавањем ударцима ножем у пределу грудног коша и леђа може оштећеног лишити живота, што је хтео, нанео четири убодне ране, прекорачујући границе нужне одбране, и то две убодне ране у пределу грудног коша – леве дојке, једну убодну рану у пределу леве пазушне јаме и једну у пределу леђа – леве лопатице, услед којих повреда је ББ преминуо на лицу места, а био је свестан да је његово дело забрањено и да представља обележје кривичног дела“.

Из овако датог описа радњи окривљеног произилазе сва битна обележја кривичног дела убиства извршеног у прекорачењу нужне одбране из члана 113. у вези члана 19. став 3. КЗ, а правна квалификација заснована је на чињеницама које су током поступка који је претходио доношењу пресуде у потпуности утврђене.

По налажењу Врховног касационог суда, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је окривљеног Влада Милића огласио кривим за наведено кривично дело, а другостепени суд када је у односу на правну квалификацију кривичних дела потврдио првостепену пресуду. Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП оцењени неоснованим.

Наводима захтева да су нижестепени судови били дужни да применом одредбе члана 19. КЗ окривљеног ослободе од оптужбе, јер није кривично дело оно дело које је учињено у нужној одбрани, указује се на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Међутим, у вези са овом повредом закона, бранилац у захтеву

истиче да је „према тврдњи вештака окривљени био у стању препасти ... а стање препасти је разлог из члана 19. став 3. КЗ који даје могућност за ослобађање од казне“, те дакле наведену повреду закона образлаже погрешно утврђеним чињеничним стањем и изношењем сопственог става да се критичном приликом окривљени налазио у стању препасти, а што сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног преко браниоца, због повреде закона. Стога је Врховни касациони суд нашао да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу недозвољен.

Поред тога, захтевом браниоца окривљеног указује се и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП истицањем да је изрека првостепене пресуде противречна самој себи, јер је у изреци констатовано да је окривљени недозвољену радњу учинио у стању битно смањене урачунљивости, али и да је био способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, прекорачујући границе нужне одбране, а због које повреде подношење овог ванредног правног лека није дозвољено окривљенима преко бранилаца, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, те је захтев и у овом делу оцењен недозвољеним.

Најзад, у образложењу захтева истиче се да је оштећени ножем сечива дужине 11цм започео противправни напад на окривљеног, а након што је окривљени успео да отме нож, оштећени је наставио свој напад ударањем песницама у главу и тело окривљеног, те да из налаза и мишљења судског вештака судске медицине произилази да није могуће поуздано утврдити редослед задобијања повреда сваког од учесника у поступку, па је суд био дужан да се руководи начелом „in dubio pro reo“. Према ставу браниоца, првостепени суд је супротно овом начелу, без једног ваљаног доказа, повреде које је окривљени задобио критичном приликом третирао као повреде задобијене пре него што је нож којим је противправни напад започет прешао у руке окривљеног. Такође у захтеву се истиче да је критичном приликом „убилачка намера оштећеног манифестована ударцем ножем у врат окривљеног“, те да се услед тога окривљени налазио у стању препасти, те није могао рационално дозирати своје понашање, односно своје одбрамбене радње. Поред тога, наводима захтева полемише се са налазом и мишљењем судских вештака као и са исказима саслушаних сведока ВВ, ГГ и ДД и с тим у вези указује да противправни напад оштећеног није престао ни у моменту када је остао без ножа, обзиром да је он наставио свој напад песницама на окривљеног уз закључак да је окривљени поступао у нужној одбрани, а не у прекорачењу нужне одбране.

Како се изложеним наводима захтева у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и на погрешну оцену доказа, из којих разлога сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП окривљени преко браниоца не може поднети захтев за заштиту законитости, то је захтев и у овом делу оцењен недозвољеним.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.